

Thanh Huyền - Kawalu

Chương 8 : Chương 8

Editor: Polly Polly

Beta - reader: Kumiko

“Hàn, người làm sao vậy?” Huyền cẩn cẩn dục dục nhẹ giọng hỏi. Từ sau núi về đây, cả đoạn đường sự trầm mặc của hắn làm y cảm thấy bất an. Vì sao hắn nhìn thấy Mai băng thạch đó lại có biểu tình này, là y đã làm sai cái gì sao? Y vô tình nhìn thấy trên cây tiêu của hắn có khắc chữ “Mai”, nên y cho rằng hắn rất thích, không nghĩ kết quả lại như thế này.

“Không có gì.” Trác Hàn miễn cưỡng cười.

“Hàn...”

Hàn, người làm sao vậy? Nói cho ta biết đi...

Vốn tưởng rằng tuy không thể quên, nhưng vẫn có thể thân nhiên đối diện. Nhưng không ngờ khi vừa nhìn thấy Mai băng thạch, hồi ức cận bã từng được chôn sâu nơi đáy lòng lại cuộn cuộn nổi lên, làm hắn không kịp phòng bị đã hồn phi phách lạc. Trong khoảnh khắc, hắn dường như nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng đó... Dáng vẻ tươi cười lãnh ngạo, mang theo vài phần khinh miệt của nàng, nàng đang nhìn hắn... toàn thân đổ mồ hôi lạnh, chật vật bất kham mà nhìn hắn...

Hàn, ta đã làm gì sai sao?

...

Vẫn là tự cho mình thông minh, tự nhiên lại nhất mực dẫn hắn đến đó. Hắn trước giờ luôn lãnh tình thong dong gần như lạnh lùng. Thật chưa bao giờ nhìn thấy cái bộ dạng này của hắn.

“Huyền...” Ngẩng đầu lên, chợt thấy dáng vẻ vô hồn của Huyền, vốn không nên trách hắn mà.

“Hàn, người không sao chứ?”

“Ta không sao.”

Không nói gì, một lúc lâu sau, Huyền bỗng nhiên xoay người đến bên án thư, lấy ra một cây tiêu. Một chữ “Mai” khắc sâu lên thân tiêu, cũng như đã khắc sâu vào lòng hắn.

“Là bởi vì cái này sao?” Y cẩn thận hỏi hắn. Vốn nghĩ là không nên nhưng y thật tình muốn biết...

Tưởng có thể lảng tránh, tưởng có thể lánh xa. Hắn không phải đã chạy thoát từ nhiều năm trước rồi sao? Nhưng, trong mắt Huyền lại ánh lên một nỗi bi thương...

Dường như qua thật lâu, Trác Hàn rốt cục chậm rãi mở miệng: “Năm mười chín tuổi, ta đã gặp nàng, tên nàng là Mai Tâm.”

“Mai Tâm?” Thì ra chữ “Mai” kia là ý nghĩa này sao?

“Đúng vậy, Mai Tâm. Ý nói một người không có trái tim, ngay từ đầu nàng đã nói với ta một cách rõ ràng như vậy.” Trác Hàn đau khổ cười: “Nhưng nàng rất đẹp, mái tóc óng ả, diễm lệ, mang thêm vài phần lãnh ngạo, nhưng trong mắt luôn mang theo một nỗi bàng hoàng không bao giờ thay đổi. Tiếng cười của nàng cũng rất say lòng người. Vì vậy, không một nam nhân nào có thể bỏ qua được nhan sắc của nàng, ta không chỉ vậy, mà còn bị nàng hấp dẫn mãnh liệt hơn bọn họ nhiều.

Khi đó còn tuổi trẻ tự cao, tự cho rằng bản thân vô cùng tài giỏi. Ta vừa gặp nàng đã nghĩ muốn làm quen, và nàng đã đồng ý. Ta rất hài lòng, nhưng lại tự đắc cho rằng điều đó là chuyện hiển nhiên. Kỳ thực, khi đó ta chỉ là một tiểu tử vô danh tiểu tốt mới bước chân vào giang hồ, một mỹ nhân như nàng, vốn chưa hề quen biết, lại còn lớn hơn ta vài tuổi, sao lại có thể thật lòng yêu thương ta được kia chứ? Bất quá lúc đó thật có cầu cũng không được. Ngày qua ngày, ta cùng nàng ngắm hoa thưởng nguyệt, mỗi lần nàng cười đều khiến ta mê mẩn. Nàng còn dạy ta thổi tiêu, còn cùng ta hòa tiêu dưới mưa. Ta muốn ôm nàng, nhưng lại không dám. Nụ cười của nàng quá thuần khiết khiến ta không dám mạo phạm. Ta quý trọng nàng, từ lâu trong lòng ta đã xem nàng là thê

tử của mình, là người duy nhất trên đời này có thể cùng ta nên duyên giai ngẫu...”

Trong mắt hắn ánh lên một tia tiểu ý, hình như cả bản thân hắn cũng không hề biết. Tuy những sự kiện sau đó khiến hắn vô cùng đau khổ, nhưng những ngày tháng này vĩnh viễn luôn là hồi ức đẹp nhất của hắn. “Là người duy nhất trên đời này có thể cùng ta nên duyên giai ngẫu.” Huyền khẽ cắn môi.

“Ta muốn thành thân với nàng, nên đã nghiêm túc hỏi qua ý kiến của nàng, nhưng ta vẫn cho rằng nàng nhất định sẽ đồng ý. Ta đã đưa nàng đến gặp vị sư. Ta vốn là một cô nhi, đối với ta mà nói thì sư phụ chính là người thân duy nhất, ta nghĩ người sẽ vô cùng cao hứng. Nhưng...”

Trác Hàn ngừng lại một chút, rồi hít một hơi thật sâu, tiếp tục kể: “Bốn tháng sau, ta và nàng chính thức thành thân. Hôn sự của ta do một tay sư phụ chủ trì, ngày đó có rất nhiều người tham dự, tất cả họ đều nói sư phụ đối đãi với ta thật không bạc, mà bản thân ta cũng rất cảm kích người. Ngày đó, nàng xinh đẹp tựa thiên tiên giáng trần, không gì sánh bằng, ta thực sự tin rằng mình chính là người hạnh phúc nhất trên đời này. Nhưng trong lúc đang hành lễ bái đường, nàng bỗng nhiên nôn khan. Ta cho rằng thân thể nàng không được khỏe, trong lòng vô cùng lo lắng. Nhưng nàng... Nhưng nàng đột nhiên lại nói... nói nàng không thể thành thân với ta được, bởi vì... Bởi vì nàng đã có thai hai tháng!

Mang thai... Nhưng ta chưa bao giờ chạm đến nàng! Ta ngã quỵ trên đất, không thể nhìn ra được biểu tình của những người xung quanh. Nhưng ta chợt thấy... Ta chợt thấy sắc mặt của sư phụ xám như tro nguội... Nàng đã tuyên bố trước mặt mọi người rằng hài tử trong bụng mình chính là của sư phụ ta! Ta không thể tin được, ta nghĩ sư phụ nhất định sẽ bác bỏ chuyện vợ vẫn này. Không thể nào là sư phụ được, cho dù là bất kỳ sư huynh đệ nào đi chăng nữa, ta cũng có thể chấp nhận được... Nhưng sư phụ lại không cãi lại, người chỉ im lặng thừa nhận... Không một nam nhân nào có thể bỏ qua nhan sắc của nàng, sư phụ của ta cũng là một nam nhân...”

Trác Hàn cười thắm: “Càng làm ta khiếp sợ hơn chính là biểu tình trên mặt của người, trong mắt người khác đó chính là thương tâm, xấu hổ, nhưng ta lại nhìn ra được sự đắc ý trong mắt người. Là đắc ý, ta quyết

không nhìn nhầm, nhưng ta lại không hiểu được... Đêm hôm đó, sư phụ ta đã tự sát, thanh danh một đời của người đã bị hủy trong phút chốc, thật không còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ...

Đó là người mà cả đời này ta tôn kính nhất, nhưng người cũng đã già rồi, lại rất cô đơn, ta còn có thể nói được gì nữa? Ta nghe thấy tiếng nàng cười, một trận cuồng tiếu. Nàng thẳng thắn thừa nhận tất cả đều do nàng cố ý bày ra! Ta muốn giết nàng, chưa bao giờ ta thấy cảm hận một người đến vậy! Nàng có võ công, vậy mà ta không hề hay biết. Nàng đã dùng trăm phương ngàn kế tận lực che giấu.

Ta đã đuổi theo nàng suốt một năm trời, như ma xui quỷ khiến, ta đã đuổi theo nàng ròng rã một năm dài. Cuối cùng, đã đuổi đến mai động kia. Nàng bị thương, nhưng vẫn dùng ánh mắt tột cùng khinh miệt nhìn ta. Ta hỏi nàng vì sao. Nàng nói là để báo thù. Trượng phu của nàng cùng sư phụ tử võ, kết quả đã chết thảm dưới tay người. Nàng thể độc phải bắt chấp tất cả để trả thù cho phu quân, nàng muốn sư phụ ta phải thân bại danh liệt.

Nàng không xá gì danh tiết, quả nhiên đã làm nên chuyện. Ta hỏi nàng có yêu ta không?... Ta nghĩ đáng lẽ mình phải cảm miệng đi mới đúng... Nhưng ta lại không cam tâm... Ta rốt cục cũng đã hiểu được vì có gì mà bản thân lại điên cuồng truy đuổi nàng suốt một năm qua... Là vì ta không cam tâm... Thế nhưng nàng lại nói đời này kiếp này nàng chỉ có thể làm thê tử của một người mà thôi, lời nói như đinh đóng cột. Tình cảm của ta, nàng đều đã biết, nhưng đối với nàng đều là vô nghĩa, nàng là người không có trái tim, nàng đã nói từ sớm, nàng là người không có trái tim...

Là ta si tâm vọng tưởng, là ta không biết tự lượng sức mình, là ta tự mình đa tình... Ta chỉ hy vọng nàng nói một câu là nàng yêu ta, cho dù là giả dối, cho dù chỉ là nàng gạt ta, ta đều sẽ buông tha nàng, thậm chí ta còn có thể tha thứ cho nàng... Ta biết cái này chính là tự tìm sỉ nhục, nhưng ta đã thực sự nghĩ như vậy... Đáng tiếc, ta căn bản không xứng để nàng lừa gạt! Nàng không hề yêu ta, từ đầu đến cuối nàng chỉ lợi dụng ta mà thôi... Nàng rút chủy thủ ra tự sát, máu tươi bắn đầy lên mặt ta... Ta đã ở bên thi thể của nàng hai ngày hai đêm, trời lại liên tục đổ tuyết..." Hắn dừng lại, thanh âm cực kỳ uể oải.

Huyền bỗng ngậy người ra, ngón tay lạnh băng.

“Ta đã từng cho rằng chỉ cần toàn tâm toàn ý yêu một người thì sẽ được hồi báo. Sau này mới phát hiện ra, chỉ cần người khác có thể chấp nhận những nỗ lực của mình đã là may mắn rồi.” Hấn cười buồn, tự chế nhạo bản thân. Cũng giống như khi hấn hỏi nàng, nàng chỉ cười nhạt, hời hợt nói: “Ta không hề yêu cầu người làm bất kỳ chuyện gì.” Hấn đã từng giống như một tên ngốc, không ngừng nỗ lực làm tất cả mọi thứ cho nàng, đến cuối cùng mới phát hiện ra chỉ là hấn tự làm theo ý mình mà thôi.

Thanh âm mệt mỏi rã rời, thần tình thê lương, đôi tay khẽ run. Tim chợt nhói đau, lần đầu tiên y vì hấn mà đau lòng. Huyền tiến đến gần hấn, nhẹ nhàng cầm lấy tay hấn. Tay của hấn rất lạnh, lạnh như đôi tay của y, thật không có cách nào làm mang hơi ấm lại cho hấn. Y cho rằng sự ấm áp của mình có thể làm hấn bình tĩnh trở lại, nhưng hình như bản thân không có khả năng rồi.

“Hàn...” Không biết nên nói cái gì, y muốn hấn được thoải mái hơn, nhưng không biết phải làm sao cho hấn hiểu.

Đêm xuống, y vẫn như cũ ở lại bên cạnh hấn. Chẳng biết mình cần phải làm gì, cũng không biết mình phải nói cái gì, chỉ có thể yên lặng ngồi cạnh hấn... Hàn, ta làm có tốt không?

Cẩn thận xích đến gần hấn, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, thử dùng đầu lưỡi khiêu khích hấn, muốn gợi lên hứng thú của hấn. Hấn từng nói với y, trong lúc hoan ái có thể quên hết tất cả, nên y nghĩ làm thế có thể giúp hấn tạm thời không nghĩ đến những chuyện không vui nữa, điều y có thể làm chỉ có thế này...

“Huyền, không nên!” Trác Hàn đẩy Huyền ra. Vết thương cố tình che giấu bấy lâu nay đã bị vạch trần, máu vẫn còn vương. Tối nay hấn không có tâm tình cùng Huyền.

Người cả chuyện này cũng không muốn sao?... Ta không biết phải nên làm thế nào... Hàn, ta thực sự không biết...

“Huyền, về trước đi. Đêm nay để ta ở một mình có được không?” Hấn

ngồi xuống mép giường, cúi đầu không nhìn Huyền.

Người không cần ta sao? Hoang tưởng muốn nói ra, cuối cùng đành nhin xuống. Lúc quay đầu rời khỏi phòng, y thấy được hấn không hề nhìn mình.

Mỗi người đều có một quá khứ, sự lãnh đạm của hấn căn bản cũng chỉ là một dạng của trốn tránh. Hiện tại y đã hiểu vì sao hấn lại chán ghét việc giết chóc như vậy, rốt cục cũng hiểu vì sao mỗi khi y giết người hấn lại có thái độ lười nhác cùng chán ghét. Hồi ức bị chôn sâu tận đáy lòng, chỉ mỗi đêm khi hấn thổi tiêu, mới theo hình bóng của nàng ta mà ẩn hiện, khiến cho tiếng tiêu của hấn vô cùng thương tâm.

Điều quan trọng nhất, nữ nhân duy nhất có thể sánh duyên cùng hấn đã không còn thì những thứ còn lại đâu có nghĩa lý gì. Trời sinh ra hấn vốn thiện lương, hấn chỉ là thương hại y, bố thí cho y chút tình thừa mà thôi. Vậy mà y lại dựa vào chút tình thừa đó mà cảm thấy ấm áp. Tất cả cũng vì trái tim y quá khô khan, cần cỗi, nên chỉ một chút đã đủ rồi. Hàn, thì ra người cũng giống như đại ca... Vẫn luôn cẩn cẩn dự dự để bảo toàn tình cảm này, nhưng không ngờ đó chỉ là sự thương hại mà các người bố thí cho ta...

...

“Thành chủ...” Hứa Kiên muốn nói lại thôi, thần tình có chút chật vật.

“Chuyện ta sai người đi làm thế nào rồi?” Huyền lạnh lùng hỏi. Y đã nhận được tin thám báo rồi, chỉ là chờ Hứa Kiên chính miệng thừa nhận.

“Người của chúng ta phái đi diệt trừ Thủy Long Bang, vốn tưởng không có gì to tát, không nghĩ đến Long Sĩ Thủ phòng bị chu đáo, chặt chẽ, cư nhiên đánh bại chúng ta, binh lính tử vô số...”

“Vốn tưởng không có gì to tát, Hứa đường chủ, người không thấy là mình đã quá khinh địch sao?”

“Dạ... Đây là trách nhiệm của thuộc hạ... Thế nhưng... Thế nhưng...” Hứa Kiên vừa nói, vừa toát mồ hôi lạnh.

“Là Úc Khi Phong phải không?” Huyền đã nói ra điều mà Hứa Kiên chưa dám nói.

“Dạ. Là mưu kế của Úc Khi Phong và Long Sĩ Thủ, còn có viện binh tương trợ.” Hứa Kiên vội vàng bổ sung, cẩn thận giương mắt nhìn sắc mặt của Huyền.

Huyền không nói lời nào, trên mặt cũng không chút biểu tình. Đại ca, xem ra ta đã coi thường ngươi rồi. Thủy Long Bang vốn là bang phái lớn thứ hai trong số chủ hầu của Cực Lạc Thành, nay lại có thêm viện binh, thế lực càng không thể xem thường.

“Úc Khi Phong nhất định sẽ tận dụng cơ hội lần này, hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nhất định sẽ nhanh chóng có hành động khác. Người cẩn thận tìm hiểu, có tin tức gì nhanh chóng báo lại cho ta.”

“Dạ!”

Đại ca, một cơ hội để bành trướng thế lực tốt như thế này, nếu ngươi không biết nắm bắt, thì ngươi thật sự không đáng để cho ta phải dụng tâm rồi.

...

Hắn lại bị hồi ức vừa thức tỉnh kia tổn thương sao? Hàn, một lần nữa thử quên nó đi có được không, có một số việc chỉ có thể ép mình không được nghĩ đến, nhân từ một chút... Đối với ta nhân từ một chút có được không?

Đến trước nơi ở của Trác Hàn, không hiểu vì sao lại dừng bước. Huyền như một bóng ma, ẩn mình sau hòn giả sơn, lặng lẽ nhìn Trác Hàn đang đứng trên hành lang gấp khúc.

Hắn lại thổi tiêu, tiếng tiêu hôm nay Huyền nghe đặc biệt thê lương... “Nàng còn cùng ta hòa tiêu dưới mưa.” Dưới ánh trăng, ngươi chỉ luôn nhìn thấy thân ảnh thướt tha trong mưa của nàng ta thôi sao? Mỗi lần thổi tiêu là ngươi lại thấy nàng ta sao? Mỗi lần vừa nhìn thấy y đến, hẳn sẽ dừng lại. Hẳn cũng chưa từng thổi tiêu trước mặt y... Trong tiếng tiêu dường như chỉ tồn tại thế giới của hắn và nàng... Tâm tình của y không

hiểu đang bị cái gì đó không ngừng cản xé... Quay người lại, Huyền quyết định trở về...

Có tiếng động, Trác Hàn dừng lại, quay đầu về phía hòn giả sơn, nhưng không một bóng người. Huyền sẽ không đến đâu, tối hôm đó hẳn cự tuyệt y, xem ra đã làm y nổi giận rồi. Từ một thiếu niên nhút nhát, dần dần trở nên bá đạo, y khó mà chấp nhận được lời khước từ của hắn. Nhưng hắn cũng đã quyết sẽ không cự tuyệt y thêm lần nào nữa. Vào cái đêm mưa to gió lớn đó, gương mặt trắng bệch kia khiến hắn không tài nào lãng quên. Chính sự cự tuyệt của hắn đã làm tổn thương y. Nhưng lúc này đây, hắn thật không có chút cảm hứng. Những uể oải cùng bi thương trong quá khứ khiến hắn không có tinh thần để đón nhận hảo ý của y. Không nên cứ muốn thì nhất định phải đòi cho bằng được... Huyền, ta thật có lỗi...

Hắn đã không còn đủ can đảm để chủ động lần nữa, mỗi lần nỗ lực lại phải tính toán xem mình có được hồi báo hay không. Hơn nữa trong lòng Huyền sớm đã có người khác rồi, biết rõ sẽ không được hồi báo nên tự hứa sẽ không bao giờ giao trái tim mình cho y. Bản thân luôn ở bên cạnh y bởi vì cảm thấy y quá cô độc, lại yếu đuối, chỉ là thương hại y, một phần cũng là để bản thân không còn cô đơn. Nỗi cô đơn đã thấm tận tâm can không cách nào tiêu trừ, nhưng khoát hoạt của thân thể tạm thời có thể giải sầu. Người giàu có thì mới có thời gian nghĩ đến việc bố thí, ta chỉ là một người bình thường, lúc này đây... Huyền, hãy thông cảm cho ta...

...

“Thiếu chủ, các đạo nhân mã đã nhấn định thời gian tụ hội là mười lăm tháng sau.”

“Có gấp rút quá không?” Khi Phong còn có chút lo lắng.

“Thời gian tuy có chút gấp rút nhưng thuộc hạ đang tăng cường chuẩn bị.” Mắt của Vạn Ký Viễn ánh lên một tia kiên định, sự kiên định này chính là được sinh ra trong thù hận.

“Như vậy cũng tốt, nhân việc âm mưu lần này của Thanh Huyền đã thất bại, làm cho càng có thêm nhiều người có thêm lòng tin với chúng ta,

hiện tại chính là thời cơ tốt nhất. Vậy thật cực khổ cho ngươi và các huynh đệ khác rồi.”

“Chúng ta không ngại khổ cực, nhẫn nhục chịu đựng mấy năm ròng, chính là chờ đến ngày hôm nay. Thuộc hạ xin phép đi an bài mọi việc.”

Tất cả mọi người đều đợi ngày hôm nay sao? Nhưng ta dường như không có...

...

Tâm đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Ngày trước cũng vậy, lúc nào cũng nghĩ đến, khiến cho bản thân càng thêm thống khổ, sau đó thì tập quen dần, dần dần chết lặng, đến cuối cùng thì hối ức đó sẽ chôn vùi thật sâu nơi đáy tim.

Tối nay phải đến xem Huyền một chút. Đã nhiều ngày qua y đều ngủ một mình, không biết có ngủ ngon không. Vừa mở cửa ra, đã thấy Huyền đứng đó chờ từ khi nào.

“Huyền?” Trác Hàn thoáng khinh ngạc.

Trên môi Huyền nở ra một nụ cười mỉa mai, khẽ hôn lên môi Trác Hàn, thăm dò một chút: “Đã hơn mười ngày rồi, đêm nay ngươi cũng không phải lại không có hứng thú chứ?”

Đã hơn mười ngày rồi sao? Thời gian để hẳn hồi phục đúng là quá lâu, Trác Hàn tự cười chế nhạo bản thân. Vươn tay ôm lấy thắt lưng của Huyền, hôn thật sâu. Đôi môi ôn nhuận, đầu lưỡi ẩm ướt, ăn ý quấn lấy, tất cả đều vô cùng quen thuộc...

Hồi lâu mới buông ra, Huyền khẽ thở dài: “Ngươi quả nhiên là đã có hứng thú, đợi lát nữa ta sẽ xuống dưới kia tìm người khác nói chuyện...”

Trác Hàn có chút sửng sốt, nhưng cũng không nói cái gì. Nếu như không cần tình yêu, nếu chỉ cần tìm một người có kỹ xảo tốt để hoan ái... Cũng không cần lại Huyền, Trác Hàn nắm lấy tay Huyền, kéo y vào phòng ngủ, đem y áp đảo lên giường...

Y phục rơi tả tả trên đất, hai thân thể xích lỏa điên cuồng dây dưa... Tâm tình tịch mịch, nên thân thể càng thêm cơ khát... Huyền bỗng nhiên trở người, đem Trác Hàn đặt dưới thân.

“Huyền?”

Huyền không đáp, bắt đầu hôn Trác Hàn, không cho hắn nói hết nghi vấn trong lòng. Sau đó y tiếp tục hôn một đường dài dọc theo thân thể Trác Hàn, từ cổ, ngực, thắt lưng, sau đó di chuyển đến...

Y đang dùng miệng để lấy lòng hắn, Trác Hàn cả kinh. Đầu lưỡi tươi mát, kỹ xảo thành thực... Trác Hàn chỉ còn cảm thấy khoái hoạt trong cổ thể không ngừng thiêu đốt, ngón tay luôn vào tóc của Huyền, vừa muốn y ngừng lại, vừa muốn y tiếp tục... Huyền?...

Trác Hàn đột nhiên căng cứng người, mi nhíu chặt lại, dục vọng nối tiếp nhau phát tiết ra ngoài. Huyền vội nhả cự vật trong miệng ra, chống người ngồi dậy, nhưng lại không chịu ngẩng đầu lên. Trác Hàn đã tỉnh táo trở lại, hắn vươn tay, cẩn thận nâng mặt của Huyền lên. Tuy rằng y đã ngồi dậy đúng lúc, nhưng dục vọng phun ra vẫn dính hết cả mặt lẫn tóc của y.

“Huyền?” Không hiểu vì sao y lại muốn làm như vậy, trước giờ y vốn rất ghét khẩu giao mà.

“Người thích không?” Huyền nhẹ nhàng cười: “Trước đây hắn rất thích ta làm như vậy, hắn nói đầu lưỡi của ta rất sáng. Người cũng thích chứ?”

“Huyền...” Đau lòng giúp y lau đi ô vật trên mặt: “Huyền, người không cần...” Thật hối hận vì nhất thời cao hứng mà không chịu ngăn cản y.

“Vẫn chờ người, vẫn chờ... Người cũng không đến. Ta đã hạ quyết tâm rất lớn mới có thể đến tìm người, đứng trước cửa, nhưng lại không dám gõ...” Huyền lẩm bẩm nói. Nếu như chỉ có thể dùng phương pháp này để hắn chấp nhận y, hay là thử dùng cách này xem sao. Dù sao chỉ cần được ở cùng hắn là được, những cái khác không cần quan tâm. Không thể làm cho hắn thoải mái, không thể cho hắn sự ấm áp, không biết nên nói gì để an ủi hắn, lại càng không biết phải làm gì cho hắn... Tuy biết rằng tình cảm hắn dành cho y chỉ là sự bố thí, nhưng có vẫn còn hơn

không...

“Huyền!” Trác Hàn một tay kéo Huyền vào lòng, say sưa hôn y. Y vốn xem khẩu giao là lãng nhục mà chịu đựng, không ngờ bây giờ y lại đánh đồng hấn với tên dâm ma kia. Hơn mười một đêm, hấn một mình sâu não, bỏ lại y một mình chờ đợi trong thấp thỏm bất an. Người giàu có thì mới có thời gian nghĩ đến việc bố thí, nhưng ốc còn không mang nổi mình ốc thì sao mang nổi cốc cho rêu, không thể chỉ trích hấn được. Nhưng làm việc ấy không phải ích kỷ quá sao?

“Ta biết người đang khó nghĩ, ta cũng không muốn quấy rầy người. Chỉ là... Chỉ là chờ đợi một người trong vô vọng, dường như rất giống với việc bị người lãng quên...”

“Huyền, xin lỗi!” Trác Hàn để cằm của mình lên Trác Huyền, run giọng nói.

“Hàn, tối nay ôm ta ngủ một giấc được không? Sáng mai.”

“Sáng mai có chuyện gì?” Trác Hàn buông y ra.

Huyền chần chừ một chút, đúng là y có chuyện cần nói: “Ta do dự có nên cho người biết hay không. Bất quá bây giờ ta đích thân nói với người. Sáng mai ta phải rời khỏi Cực Lạc Thành một chuyến.”

“Rời khỏi? Người muốn làm gì?” Trác Hàn vẻ mặt nghi hoặc.

“Ta muốn...” Huyền cắn cắn môi: “Ta muốn giết người.”

“Giết người?” Trác Hàn bật người ngồi thẳng lên: “Giết ai?”

“Long Sĩ Thủ.”

“Là hấn? Bởi vì hấn đã quy phục Úc Khi Phong?”

“Đó chỉ là một nguyên nhân.”

“Vậy lý do khác là gì?”

“Ta đã từng hạ lệnh cho Hứa Kiên tiêu trừ Thủy Long Bang, nhưng không ngờ dưới sự trợ giúp của Úc Khi Phong bên ta lại thua thê thảm. Hiện tại người tín nhiệm Úc Khi Phong ngày càng nhiều. Ta muốn giết Long Sĩ Thủ, để dập tắt uy danh của hắn.”

“Chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Bởi vì... lần này không được phép thất bại, mà ta lại là sát thủ giỏi nhất của Cục Lạc Thành.”

Trác Hàn không nói gì nữa, nhưng lại một lần nữa nghi ngờ. Lãnh khốc và yếu đuối đâu mới là con người thật của Úc Thanh Huyền? Hay cả hai đều là y, bởi đã từng chịu quá nhiều khuất nhục, nên đã tự tôi luyện thành lãnh khốc, nhưng vì tín nhiệm hắn nên mới lộ ra vẻ yếu đuối. Hay cả hai đều không phải, y dùng lãnh khốc để chinh phục người khác, dùng yếu đuối để chinh phục hắn...

Ánh mắt vừa rời của hắn khiến cho y bất an. Thật ra, muốn tiêu diệt Thủy Long Bang không phải là không được, nhưng chỉ là không có phương pháp nào tốt hơn thôi. Còn đối với Úc Khi Phong, y đã tinh ranh nghĩ ra một kế khiến cho hắn phải ô danh xử tiết, cắn rút lương tâm, không còn mặt mũi nào để đối diện với nữ nhân kia nữa. Chính vì quyết định này, y mới quyết tâm đến tìm Trác Hàn. Y muốn xác nhận thái độ của Trác Hàn đối với mình, để bản thân có thể an tâm mà hành sự.

“Hàn...” Y xoay người ôm lấy cổ của hắn, một lần nữa muốn trở lại vòng tay ấm áp của hắn.

Trác Hàn ôm chặt lấy y: “Quan trọng nhất là phải cẩn thận, không nên vì bản thân tài giỏi mà chủ quan. Nếu không, để ta đi cùng ngươi.” Đúng là trong lòng y vẫn còn hình bóng của Khi Phong, nhưng hắn không có tư cách trách cứ y, chỉ có thể hy vọng y bình an trở về.

“Không cần đâu, ngươi giúp ta trông coi chỗ này.”

“Ngươi không sợ ta sẽ phản bội ngươi sao?”

Huyền cười cười: “Ngươi không cần phản bội ta, ngươi chỉ cần dứt bỏ ta là đã đủ rồi.”

Tim đau nhói, hấn ôm y sát vào lòng, cái hấn có thể cho y không nhiều, nhưng hấn nhất định sẽ đem toàn bộ cho y.

LINK Truyện:

Thanh Huyền - Kawalu

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-huyen---kawalu-3798652.html>

LINK Chương này:

Chương 8

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-huyen---kawalu-3798652/chuong-8.html>